

Den fortsatta eurokrisen. Överstatligt, centraliserat finansdepartement och gemensam eurobudget för euroländerna på dagordningen och beskattningsrätt för EU på väg. Sveriges förlorade självständighet i utrikes- och säkerhetspolitiken.

1. Den fortsatta eurokrisen

Den globala finanskrisen bröt ut med full kraft 2008 efter Lehman Brothers konkurs den 15 september och påverkade både USA och EU när finansmarknaderna föll ihop. Båda ekonomierna föll 2009. Men medan ekonomin i USA började att stadigt återhämta sig redan 2010, övergick finanskrisen i EU i den skakiga eurokrisen såsom redogjorts i tidigare artiklar på hemsidan.

Den 13 februari 2015 publicerade EU:s statistikbyrå Eurostat snabbstatistik för den säsongrensade tillväxten av bruttonationalprodukten (BNP) för fjärde kvartalet i fjol. Jämfört med samma kvartal föregående år var tillväxten i euroområdet 0,9 procent och 1,3 procent i hela EU. Motsvarande siffror på årsbasis för tredje kvartalet i fjol var 0,8 respektive 1,3. Den svaga ekonomiska utvecklingen fortsätter i EU.

I USA var tillväxten av BNP under fjärde kvartalet på årsbasis 2,5 procent mot 2,7 procent för tredje kvartalet.

Högsta tillväxt av BNP fjärde kvartalet 2014 i EU jämfört med samma kvartal föregående år hade Ungern: 3,4 procent, Polen: 3,1 procent och Storbritannien: 2,7 procent. Tysklands och Frankrikes tillväxt var 1,5 respektive 0,2 procent. Negativ tillväxt hade Cypern: -1,9 procent, Italien: -0,3 procent och Finland: -0,1 procent. Sverige hörde till de länder för vilka uppgifter saknas.

Den 12 februari 2015 publicerade Eurostat beräkningar av den säsongrensade tillväxten av den industriella produktionen för december 2014 jämfört med samma månad 2013. För euroområdet föll industriproduktionen med 0,2 procent, medan den ökade med 0,3 procent för hela EU. Den genomsnittliga industriella produktionen för året 2014 jämfört med 2013 steg med 0,6 procent i euroområdet och med 1,0 procent i hela EU.

Den 30 januari 2015 publicerade Eurostat preliminär statistik för den årliga inflationen i euroområdet som väntas bli -0,6 procent i januari 2015, ned från -0,2 procent i december 2014. Det råder alltså fallande priser i euroområdet, deflation. Även om den största komponenten bakom deflationen är fallande energipriser, tyder siffrorna också på en svag ekonomisk utveckling i euroområdet.

De samtidiga åtstramningarna av ekonomierna enligt Lissabonfördraget och stabilitets- och tillväxtpakten samt finanspakten har drabbat den samlade efterfrågan i euroområdet med påföljd av en mycket svag återhämtning och deflationstendenser, när det privata sparandet växer samtidigt som de privata investeringarna stagnerar/faller. Då slår sparfällan till, vilket den brittiske ekonomen John Maynard Keynes hade svar på redan för 85 år sedan.

Valutaunionen EMU med euron är ett misslyckande beroende på ett ensidigt fokus på bl a inflationsbekämpning och på att deltagande länder är för olika beträffande ekonomisk struktur, teknisk utveckling, konjunktur och korruption så att de störningar som uppstår kräver i regel landspecifika lösningar med en egen, rörlig valuta och en egen penning- och valutapolitik — inte en

avveckling av de nationella ekonomiska verktygen som ersätts med euron och överstatlig EU-centralism efter ett genomsnitt. Men EU-eliten vill trappa upp överstatligheten.

2. Överstatligt, centraliserat finansdepartement och en gemensam eurobudget för euroländerna på dagordningen och beskattningsrätt för EU på väg

På det informella mötet den 12 februari 2015 med Europeiska rådet (EU:s stats- och regeringschefer i sammanträde) diskuterades nya planer för Ekonomiska och monetära unionen EMU och euron, "Förberedelse för nästa steg för bättre ekonomisk ledning i euroområdet" och som uppmärksammades av www.europaportalen.se nästa dag under rubriken "Nya framtidsplaner för euron". Bakom planerna står de fyra EU-ordförandena – EU-kommissionens Jean-Claude Juncker, Europeiska rådets Donald Tusk, eurogruppens Jeroen Dijsselbloem och Europeiska centralbankens Mario Draghi. "I den dryftas förslag om en gemensam eurobudget och ett eurofinansdepartement. Stats- och regeringscheferna fick dessutom en lista på elva frågor att ta ställning till." Den hänvisar uttryckligen (s 7) till de tidigare fyra ordförandenas rapport från 2012 "För en äkta ekonomisk och monetär union", där samma tankegångar om "tätare EMU-integration", "en starkare EMU arkitektur", togs fram utan att de institutionella ändringarna namnges specifikt. Men det är fråga om ett superstatsbygge som innebär slutet på euroländernas självbestämmanderätt och demokrati och som måste avvisas. Det rymmer inte heller inom ramen för EU:s nuvarande fördrag.

På Europeiska rådets möte i juni ska ett mer detaljerat förslag från de fyra ordförandena behandlas om EMU och euron. Det är illavarslande.

Men en överstatlig finanspolitik hotar också hela EU.

På beskattningens område medgav ministerrådet 2013 en utredning om införande av beskattningsrätt för EU i samband med förhandlingar om den totala fleråriga budgetramen för 2014-2020 med EU-parlamentet, som är medbeslutande, och som ville kraftigt höja budgetramen, i stället för att minska den, enligt sina tilltagande överstatliga ambitioner att expandera EU:s verksamhetsområden. Se på hemsidan artikeln **2014-03-13**: "EU på väg att införa EU-skatt för att finansiera EU-budgeten - nej till beskattningsrätt för EU". Den 25 februari 2014 inrättade EU-kommissionens ordförande José Manuel Barroso, EU-parlamentets ordförande Martin Schultz och det grekiska ordförandeskapets premiärminister Antonis Samarans en "högnivågrupp" med den förra italienska premiärministern och EU-kommissionären Mario Monti som ordförande för att utreda nuvarande system för EU-budgetens inkomster och föreslå "möjliga förbättringar". I artikeln gicks igenom de legala förutsättningarna för införandet av beskattningsrätt för EU. "Men ett sådant beslut av ministerrådet kräver alltså enhällighet och godkännande av medlemsländerna enligt deras konstitutionella bestämmelser. Det finns alltså en vetorätt för varje medlemsland, såväl i ministerrådet som i respektive parlament. Politikerna har inte mandat att införa en överstatlig finanspolitik."

På finansministrarnas möte den 17 februari i år i Bryssel diskuterades högnivågruppens första delrapport, vilket framgår av finansdepartementets "Annotering 2015-02-09 Kommenterad dagordning" för mötet som finns på regeringens hemsida www.regeringen.se. Där framgår också:

"Ytterligare delrapporter väntas presenteras innevarande år. Slutrapport läggs fram troligen tidigt 2016.

Regeringens ståndpunkt

Stats- och regeringscheferna kom överens om vilket system för EU:s egna medel som skall gälla för perioden 2014-2020. Regeringen anser därför att de förslag som ska bli resultatet av

högnivågruppens arbete bör ha bäring på perioden efter 2020.

Regeringen anser att nuvarande system är ändamålsenligt och fungerar väl. Det är dessutom viktigt med en rättvis och rimlig bördefördelning i finansieringen av EU-budgeten. Regeringen ser alltså inget behov av förändringar.”

Den svenska ståndpunkten borde vara tydligare, nämligen att ett införande av någon form av beskattningsrätt för EU är utesluten.

Skulle det inför folkomröstningen den 13 november 1994 om EU-medlemskapet gjorts klart att beskattningsrätt för EU låg i korten, hade det med all sannolikhet blivit ett nej i folkomröstningen. Det finns inte heller idag stöd hos folkflertalet för sådana, nya pålagor från Bryssel på de svenska skattebetalarna.

3. Sverige kandiderar till FN:s säkerhetsråd – Utrikesdeklarationen 2015, Lissabonfördraget och Sveriges förlorade självständighet inom utrikes- och säkerhetspolitiken

Utrikesministern Margot Wallström framförde regeringens deklaration vid 2015 års utrikespolitiska debatt i riksdagen onsdagen den 11 februari 2015 och sade bl a : ”FN:s roll för fred och säkerhet är helt central på global nivå. Därför behöver den stärkas - och därför återupprättas nu FN:s plats i svensk utrikespolitik. Vi vill och kan ta ansvar för gemensamma lösningar genom FN. Sveriges kandidatur till FN:s säkerhetsråd 2017-18 är ett konkret uttryck för regeringens vilja att påverka världspolitikens skeenden.” Se Utrikesdeklarationen 2015, s 2, på regeringens hemsida www.regeringen.se .

Av deklarationen får man intrycket att Sverige har kvar sin självständighet inom utrikes- och säkerhetspolitiken, men med EU-medlemskapet och Lissabonfördraget gäller en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik enligt Avdelning V i Unionsfördraget. Se Sieps, ”Lissabonfördraget Konsoliderad version av EU:s fördrag 11 december 2007”, s 22-33 .

Av ”Särskilda bestämmelser om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken” framgår att unionens befogenhet är allomfattande enligt artikel 24.1 EU :

”1. Unionens befogenhet i fråga om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken ska omfatta alla utrikespolitiska områden och alla frågor som rör unionens säkerhet, inbegripet den gradvisa utformningen av en gemensam försvarspolitik som kan leda till ett gemensamt försvar. ...” , a. a. , s 22

Detta ställer krav på medlemsländernas anpassning med förlorad självständighet som följd, enligt artikel 24.3 EU:

”3. Medlemsstaterna ska aktivt och förbehållslöst stödja unionens utrikes- och säkerhetspolitik i en anda av lojalitet och ömsesidig solidaritet och ska respektera unionens åtgärder på detta område.

Medlemsstaterna ska arbeta tillsammans för att förstärka och utveckla sin ömsesidiga politiska solidaritet. De ska avstå från varje handling som strider mot unionens intressen eller minska dess effektivitet som en sammanhållande kraft i de internationella relationerna.

Rådet och den höga representanten ska sörja för att dessa principer följs.” , a. a. , s 22

Medlemsländernas uppträdande inom internationella organisationer och vid internationella konferenser, innefattande också uttryckligen FN:s säkerhetsråd, med kravet på hävdande av unionens ståndpunkter är reglerat i artikel 34 EU:

”1. Medlemsstaterna ska samordna sitt uppträdande inom internationella organisationer och vid internationella konferenser. De ska där hävda unionens ståndpunkter. Unionens höga representant för utrikesfrågor och säkerhetspolitik ska svara för denna samordning.

Inom internationella organisationer och vid internationella konferenser där inte samtliga medlemsstater deltar ska de deltagande medlemsstaterna hävda unionens ståndpunkter.

2. I enlighet med artikel 24.3 ska de medlemsstater som är företrädade inom internationella organisationer och vid internationella konferenser där inte samtliga medlemsstater deltar hålla de senare och den höga representanten informerade om alla frågor som är av gemensamt intresse.

Medlemsstater som också är medlemmar av Förenta nationernas säkerhetsråd ska samråda med varandra och hålla övriga medlemsstater och den höga representanten fullt informerade. Medlemsstater som är medlemmar av säkerhetsrådet kommer då de fullgör sina uppgifter att hävda unionens ståndpunkter och intressen, dock utan att detta ska påverka deras ansvar enligt bestämmelserna i Förenta nationernas stadga.

När unionen har intagit en ståndpunkt till en fråga på Förenta nationernas säkerhetsråds dagordning, ska de medlemsstater som är medlemmar av säkerhetsrådet begära att unionens höga representant inbjuds att lägga fram unionens ståndpunkt.” , a. a. , s 26-27

Det sista stycket vittnar om att det kan gå så långt att den förlorade självständigheten för Sverige tar sig fysiska uttryck så att svenska representanten får stå tillbaka för EU:s höga representant för det fall att Sverige blir medlem i FN:s säkerhetsråd under en tidsperiod.

Kaj Lidén

ordf, Folkrörelsen Nej till EU – Botkyrka

www.nejtill.eu.se/botkyrka

www.EU-kommentar.se från och med 23/2 -15